പള്ളികഥകൾ

മിനികഥകൾ മുപ്പത്തിയൊന്നത്

ജോയിക്കുട്ടി, ഡിട്രോയിറ്റ്

ജോസഫച്ചൻ ഇയ്യിടെയായി സഭയിലെ മെത്രാച്ചന്മാരുടെ പുറകെ കൂടിയിരിക്കുകയാണെന്ന് തോന്നും ഇപ്പോൾ തുടർച്ചയായി അവരെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ പറയുന്നതു കേട്ടാൽ.

ആത്മധൈര്യം

ഏകദേശം ഇരുപത് കുടുംബഗങ്ങൾ മാത്രമുള്ള അമേരിക്കയിലെ ഒരു പള്ളിയാണ് സംഭവസ്ഥലം. ഇത്രയും ആൾക്കാരേ ഉള്ളെങ്കിലും അവരിൽ മിക്കവരും സാമ്പത്തികമായി നല്ല സൗകര്യമുള്ളവരും നല്ല സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവരുമാണ്.

ഈ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവക്കുള്ള കുഴപ്പം അവക്ക് സാമ്പത്തികമായി പരാധീനതകളുള്ളവരാണെങ്കിലും അതൊന്നും മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കാതെ ധാരാളമായി പള്ളിയ്ക്ക് വാരികൊടുക്കുന്നവരാണ്.

ഒരു മുപ്പതു വയസ്സു പ്രായമുള്ള കൊച്ചച്ചനാണ് വികാരി. അച്ചനേയും കുടുംബത്തേയും പള്ളിക്കാർ കയ്യുടെ വെള്ളയിലാണ് കൊണ്ടു നടക്കുന്നത്. അവരെ അത്രയും പേരേ അതുപോലെ സ്വാധീനിച്ച് കഴിയുന്ന ഒരു തന്ത്രശാലിയുമാണ് നമ്മുടെ കൊച്ചച്ചൻ.

സാധാരണ എല്ലാ അച്ചന്മാരും ചെയ്യുന്നതു പോലെ പള്ളിയിൽ ഒരു മെത്രാച്ചൻ വന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ പള്ളിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ പണക്കാരന്റെ വീട്ടിലാണ് ഈ കൊച്ചച്ചനും താമസിപ്പിക്കാറുള്ളത്. പലപ്പോഴും ഇവക്ക് താല്പര്യമില്ലങ്കിൽ തന്നെയും അച്ചന്റെ സാമത്ഥ്യം കൊണ്ട് അത് സാധിപ്പിച്ചെടുക്കും. അതാണ് അച്ചന്മാരുടെ കഴിവ്.

പലപ്രാവശ്യം വിദേശത്തു പോയിട്ടുള്ള ഒരു മെത്രാച്ചൻ ഈ പള്ളിയിലേക്കും വന്നു. പല പള്ളിക്കാക്കും സാമ്പത്തികമായി ഒരു മെത്രാച്ചൻ വരുന്നത് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിലും മെത്രാച്ചന്റെ കഴിവു കൊണ്ട് അവിടെ ചെല്ലും.

നമ്മുടെ ഈ പള്ളിയിലേക്ക് വന്ന മെത്രാച്ചനേയും പതിവുപോലെ അവറാച്ചൻ എന്നു വിളിക്കുന്ന ഏകദേശം എഴുപതിനു മേൽ പ്രായം വരുന്നയാളിന്റെ വീട്ടിലാണ് താമസം ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഏകദേശം അത്രയും തന്നെ പ്രായം വരുന്ന അയാളുടെ ഭാര്യയും അയാളും ഇപ്പോഴും ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. രണ്ട് ആൺ മക്കളുള്ളവരുടേയും വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് രണ്ടു പേരും മാറി താമസിക്കുകയാണ്.

അമേരിക്കയിലെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്: മിക്കവാറും ഭവനങ്ങളിൽ മക്കളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ അവർ മാതാപിതാക്കളുടെ അടുക്കൽ നിന്ന് മാറി താമസിക്കുകയെന്നത്. പ്രൈവസി വേണമെന്നാണ് അവരുടെ ഭാഷ്യം.

മെത്രാച്ചൻ അവിടെ താമസിച്ചെങ്കിലും അച്ചനോട് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരുന്നു കുബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതിന്റെ തലേദിവസം പള്ളിയുടെ ഏറ്റവും അടുത്ത് താമസിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഭവനങ്ങളിൽ വേണം താമസിപ്പിക്കേണ്ടതെന്ന്. അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തെ ഏലിയാ ഏലിയാമ്മയുടെ ഭവനത്തിലാക്കി. അദ്ദേഹം വളരെ സന്തോഷവാനായി കാലത്ത് കുബ്ബാന ചൊല്ലാൻ പള്ളിയിൽ എത്തി നമസ്ക്കാരം തുടങ്ങി. പതിവുപോലെ നമസ്ക്കാര മദ്ധ്യേ അദ്ദേഹം മദ്ബഹായിലേക്ക് പ്രവേശിച്ച് പ്രാത്ഥനകളും കഴിഞ്ഞ് അംശവസ്ത്രം ധരിക്കാൻ പെട്ടി ശുശ്രൂഷക്കാർ തുറന്നപ്പോൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. പെട്ടിയിൽ കാണുന്നത് ഒരു സ്ത്രീ ധരിക്കേണ്ട ബ്രായും അണ്ടർവെയറും പാവാടയും സാരിയുമെല്ലാമാണ്. നമ്മുടെ അവറാച്ചന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും പെട്ടി കൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ മാറിപ്പോയതാണ്.

കഴിഞ്ഞ വഷം നമ്മുടെ ഈ മെത്രാച്ചൻ ഇതുപോലെ ഈ പള്ളിയിൽ വന്നപ്പോൾ ഈ അവറാച്ചന്റെ വീട്ടിലായിരുന്നു താമസിച്ചത്. അപ്പോൾ അവർ നാട്ടിൽ അവധിക്കു പോകാൻ തിരക്കു പിടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവക്ക് നാട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകാനായി പെട്ടി വാങ്ങാൻ പോയപ്പോൾ നമ്മുടെ ഈ മെത്രാച്ചനും കൂടെ പോയിരുന്നു. അവക്ക് ബൈ വൺ ഗറ്റ് വൺ ഫ്രീ എന്ന നിലയിൽ സെയിലിൽ പെട്ടി കിട്ടി. അവക്കപ്പോൾ ഒരു പെട്ടിയുടെ ആവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മറ്റെ പെട്ടി മെത്രാച്ചന് വെറുതെ കിട്ടി. അവർ നാട്ടിൽ പോയപ്പോൾ അവറാച്ചന്റെ ഭാര്യ നാട്ടിൽ നിന്നും വാങ്ങിച്ചിട്ട് പള്ളിയിൽ കൊണ്ടു പോകാനായി വെച്ചിരുന്നതാണ്. ഈ രണ്ടു പെട്ടികളും കണ്ടാൽ ഒരമ്മ പെട്ട ഇരട്ടകുട്ടികളെപ്പോലെയായിരുന്നു. പള്ളിയിൽ നിന്നും ഒരു മണിക്കൂർ വണ്ടി ഓടിച്ചാലെ അവറാച്ചന്റെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേരുകയുള്ളു.

ഉടനെ തന്നെ അവറാച്ചനെ ഫോണിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു. “ഏതു നാറിയാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് ഫോൺ എടുത്തത്. അവക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത സമയത്ത് ആരു ഫോൺ ചെയ്താലും ആ ദമ്പതികൾ സ്ഥിരം പറയുന്നതാണിത്. ഇത് കേട്ടായിരുന്നു അവരുടെ മക്കളും വളന്ന് വന്നത്.

ഒരിക്കൽ അവരുടെ ഒരു മകന്റെ വീട്ടിലും ഇതു പോലെ ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്ന സമയത്തു ഒരു ഫോൺ വന്നപ്പോൾ ഇതുപോലെ “ഏതു നാറിയാണ്” എന്നു പറഞ്ഞ് ഫോൺ എടുത്തപ്പോൾ മറുവശത്തെ ആളിനെ മനസ്സിലായപ്പോൾ “അയ്യോ, ഇത് കൊച്ചുപ്പാപ്പനായിരുന്നോ, ഞാൻ വിചാരിച്ചത് പപ്പായാണെന്നായിരുന്നല്ലോ” എന്ന് പറയുകയുണ്ടായി.

മെത്രാച്ചൻ അവറാച്ചനോട് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം അവറാച്ചന്റെ ഭാര്യ “ഏതു നാറിയാണ് ഈ ഞായറാഴ്ച കാലത്ത് ഫോൺ ചെയ്ത് കിന്നരിക്കുന്നതെന്ന്” പറയുന്നത് നല്ല വ്യക്തമായി കേൾക്കുന്നുണ്ട്.

അവറാച്ചൻ കുളിയും കഴിഞ്ഞ് ഇൻസുലിനും എടുത്ത് ഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞ ശേഷം വേണം പള്ളിയിൽ പോകേണ്ടത്. അവിടെ പള്ളിയിൽ മെത്രാച്ചൻ ഉടനെ തന്നെ അംശവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് കുബ്ബാന തുടങ്ങേണ്ടതാണ്. കൂടാതെ ആ പെട്ടിയിലെ പുത്തൻ സാരിയും മറ്റും ധരിച്ച് ഇന്ന് പള്ളിയിൽ പോകാൻ അവറാച്ചന്റെ ഭാര്യ കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

സഭയിലെ മെത്രാച്ചന്മാർ വഴിയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങുമ്പോൾ അവരു പെട്ടി കൈ കൊണ്ടു തൊടുകയില്ല. വിമാനതാവളത്തിൽ നിന്ന് താമസിക്കുന്ന വീട്ടിലെ ആൾക്കാർ വേണം പെട്ടി എടുത്ത് വണ്ടിയേൽ കയറ്റേണ്ടതും, അവിടെ അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന മുറിയിൽ വെയ്ക്കേതും. കൂടാതെ പള്ളിയിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ എടുത്ത് വണ്ടിയിൽ കയറ്റേണ്ടതും. പള്ളിയിൽ ചെന്നാൽ പള്ളിയിലെ ആരെങ്കിലുമാണ് അതെടുത്ത് കൊണ്ടു വെയ്ക്കേണ്ടതും മടക്കി വണ്ടിയിൽ കയറ്റേണ്ടതുമെല്ലാം. അതല്ലാതെ അവർ കൈ കൊണ്ടു തൊട്ടാൽ അത് ദുരഭിമാനമായി തീരുമെന്നാണ് വെയ്പ്.

പള്ളിയിലെ നമസ്ക്കാരം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ നമ്മുടെ മെത്രാച്ചൻ നല്ല ആത്മധൈര്യത്തോടെ എല്ലാവരെയും അവിടെ ഇരുത്തി നല്ല ഒരു പ്രസംഗം നടത്തി. പാവം അവറാച്ചൻ വെറും പാന്റും ഷട്ടും ഇട്ടുകൊണ്ട് പെട്ടന്ന് മെത്രാച്ചന്റെപെട്ടി പള്ളിയിൽ എത്തിച്ചു. അവരുടെ പെട്ടിയും കൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി. സൂട്ടിടാതെ ഒരിക്കലും പോകാത്ത അവറാച്ചൻ, ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോയി. അന്നത്തെ ആ ദമ്പതികളുടെ ആരാധനയും മുടങ്ങി. മെത്രാച്ചന്റെ ആത്മധൈര്യത്തെ അയാൾ വാനോളം പുകഴ്ത്തി.